

Elisei, omul lui Dumnezeu

XVIII. Ungerea lui Iehu

(2 Împărați 9)

Minunile mărețe ale lui Elisei – mărturiile ale harului lui Dumnezeu față de un popor vinovat – au fost toate în zadar. Israel refuză să se întoarcă de la idoli la Dumnezeul cel viu. Profetul poate plânge pentru suferințele pe care le vede venind peste popor, el poate profeti necazurile lor, el poate fi folosit să pregătească uneltele care vor exercita judecata, însă cu toate că el a ajuns la o vârstă înaintată, nu mai auzim nimic despre minuni.

Așa se face că Elisei trimite pe unul din fiii profetilor ca la cuvântul Domnului să ungă pe Iehu ca împărat. Tânărul trebuia să îndeplinească misiunea într-un fel care va arăta clar că Elisei nu are nimic comun cu Iehu, căci după ce el a adus mesajul, se spune pentru el: „Deschide ușa și fugi, și nu întârzia”.

Tânărul trebuia să-i spună lui Iehu două lucruri; întâi, că Domnul „l-a uns împărat peste poporul Domnului, peste Israel”. Apoi, că el trebuia să lovească casa lui Ahab și astfel să răzbune sângele robilor și profetilor Domnului, care a fost vărsat de Izabela rea.

Să urce pe tron, aceasta corespundea în totul ambițiosului Iehu. Să omoare casa lui Ahab, aceasta părea lui Iehu o politică bună, ca să consolideze împărăția sa. De aceea a împlinit cu râvnă indicațiile Domnului și cu cea mai mare posibilă energie. Însă motivele Domnului nu erau motivele lui Iehu. Dumnezeu S-a răfuit cu răul, prin aceea că a răzbunat sângele robilor Săi și a menținut gloria Sa. Iehu a înlăturat pe toți care se puteau împotrivi țelurilor lui ambițioase. Iehu este foarte plin de râvnă în acțiunea sa împotriva răului, dacă aceasta corespunde intențiilor lui, însă este foarte indiferent față de rău, dacă el consideră ca fiind înțelept din punct de vedere politic, să lase lucrurile să decurgă în liniște. Așa se face că el răzbună fără milă păcatele casei lui Ahab, însă lasă neatinse păcatele casei lui Ieroboam. El nimicește adorarea adusă lui Baal, însă cruță vițeei de aur. Mâna lui era gata să scoată sabia împotriva dușmanilor Domnului, dacă era în folosul propriilor lui țeluri; însă inima lui era total indiferentă față de Legea Domnului. Așa citim: „Dar Iehu n-a luat aminte să umble cu toată inima sa în Legea Domnului Dumnezeului lui Israel” (2 Împărați 10.28-31).

Cu toate că Dumnezeu folosește pe Iehu ca să facă judecata asupra casei lui Ahab, El nu pierde din vedere motivele amestecate, care îl mână pe Iehu, și nici faptul că acesta în exercitarea răzbunării Domnului a dat frâu liber inimii lui barbare de dragul intereselor proprii. Când Dumnezeu acționează în judecată este o „faptă neobișnuită a Sa” (Isaia 28.21). Când Iehu se preocupă cu răul, atunci aceasta este pentru el o preocupare bine venită. De aceea Dumnezeu spune, cu toate că El folosește pe Iehu să facă judecata Sa asupra lui Ahab și casei sale, totuși prin profetul Osea: „Pentru că încă puțin și voi cerceta vărsările de sânge ale Izreelului asupra casei lui Iehu și voi face să înceteze împărăția casei lui Israel” (Osea 1.4).

XIX. Moartea lui Elisei

(2 Împărați 13.14-25)

La porunca Domnului Elisei a trimis un tânăr ca să ungă pe Iehu împărat. Tânărul trebuia să fugă după ce și-a împlinit misiunea și să nu zăbovească la Iehu. Prin aceasta profetul a arătat clar, că el nu avea nimic comun cu acest bărbat violent și lipsit de scrupule. Iehu este într-adevăr gata să îndeplinească indicațiile primite, care sunt în concordanță cu țelurile lui ambițioase, însă el nu acordă nici o atenție omului lui Dumnezeu. Astfel profetul este total ignorat în timpul domniei lui Iehu și a fiului său. Timp de patruzeci și cinci de ani nu auzim nimic despre el.

În acești ani împăratul și poporul se îndepărtează de Domnul și urmăresc un curs rău. Iehu nu a urmărit să umble în Legea Domnului; el nu s-a îndepărtat de păcatele lui Ieroboam. Fiul său Ioahaz a făcut ce este rău în ochii Domnului. Urmare acestui fapt se aprinde mânia Domnului împotriva lui Israel, și ei sunt dați în mâna dușmanilor (2 Împărați 10.31-33; 13.1-3).

Sfârșitul vieții lungi a lui Elisei a avut loc în timpul domniei lui Ioas, următorul împărat al lui Israel. Cu toate că Ioas era un om rău, el a știut să prețuiască evlavia altora. Fără îndoială el simțea că prezența lui Elisei în țară era cu adevărat o putere spre bine. De aceea el a fost sincer întristat când s-a apropiat moartea profetului. Împăratul plânge la patul de moarte al profetului și pare să recunoască că, carele lui Israel și călăreții lui, care au răpit pe Ilie la cer, așteptau acum pe Elisei în ultimele momente ale sale.

Ca și tatăl lui și bunicul lui, Ioas nu a acordat nici o atenție profetului în timpul vieții lui; și totuși, când în cele din urmă i-a făcut o vizită, el constată chiar și în ceasul morții profetului, că Elisei este tare în harul eliberator al Domnului. Împăratului i se spune să ia un arc și săgeți și să pună mâna pe arc. După aceea Elisei și-a pus mâinile sale pe mâinile împăratului și i-a poruncit împăratului să tragă. Elisei explică ce înseamnă această acțiune: mâna împăratului, întărită prin mâna împuternicitului lui Dumnezeu, va aduce poporului eliberare de dușmanii lui.

Nu este adus împăratul în felul acesta la cunoștința cât de mult a pierdut el prin faptul că l-a desconsiderat pe omul lui Dumnezeu? Dacă s-ar fi adresat mai devreme profetului, nu ar fi avut el parte cum Dumnezeu ar fi fost cu el cu puterea și îndurarea Sa și l-ar fi eliberat de toți dușmanii lui? Nu a învățat încă împăratul lecția? Elisei îl pune la probă. Profetul pare să spună: „Ți-am arătat înțelesul acestei săgeți – că el înseamnă biruință asupra vrăjmașilor tăi – acum ia săgețile și lovește pământul!”

Cu regret împăratul rămâne în urma surselor de ajutor ale lui Dumnezeu. Împăratul lovește de trei ori și se oprește. Dacă credința lui ar fi fost simplă, nu ar fi lovit el în continuare? Puterea pentru eliberarea deplină de dușman îi stătea la dispoziție; dar el nu avea nici credință și nici capacitate spirituală de discernământ, ca să o folosească. Cât de des noi, asemenea

împăratului, suntem aduși în situații în care numai credința și gândirea spirituală știu cum trebuie să se comporte. Numai astfel de împrejurări fac cunoscut starea noastră coborâtă.

Împăratul este muștrat pentru sărăcia lui de credință, însă i se spune că îndurarea Domnului va fi de trei ori activă pentru el. Astfel ultima exprimare a acestui rob onorat al lui Dumnezeu profetește îndurarea Sa eliberatoare și este în concordanță cu slujba harului lui Dumnezeu, care a caracterizat întreaga lui viață.

Aluzia la „carele lui Israel și călăreții lui” dă să se înțeleagă că împăratul Ioas s-a așteptat ca Elisei va fi răpit la cer după modelul lui Ilie. Dar dacă revenim la relatarea efectivă a sfârșitului său, nu este nici o manifestare exterioară de puteri supranaturale. În contrast izbitor cu sfârșitul cărării lui Ilie, aici găsim exprimat simplu numai: „Și Elisei a murit și l-au înmormântat.”

Cu toate acestea Dumnezeu va onora în felul Său și la timpul Său pe slujitorul Său devotat. Dumnezeu a dovedit onoare mare lui Moise, prin aceea că El Însuși l-a înmormântat. Probabil El a păstrat onoarea cea mai mare pentru Elisei – în concordanță cu lucrarea sa de har – căci Dumnezeu folosește moartea lui ca să prezinte cea mai mare minune a harului Său, aducerea la viață dintre morți. Astfel la începutul anului un om mort este aruncat în mormântul lui Elisei, și noi citim: „și omul a căzut și s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat și a stat pe picioarele sale”.

„Dar după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, El va vedea o sămânță”, este scris despre Unul, despre care Elisei era numai un model. Când Domnul Isus merge în moarte, El Își asigură o sămânță. „Dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod.” Nu este schițată această taină mare în această scenă frumoasă? Dușmanul a ținut poporul lui Dumnezeu în robie, moartea domnea între ei, și tot ce putea omul să facă era să înmormânteze pe morții lor. Dar dacă moartea vine în atingere cu unul, care în model în har a mers în moarte – unul, care, așa dorim să spunem, nu a cerut pentru sine să treacă dincolo în glorie prin care și călăreți și a ales calea mormântului – atunci rezultatul minunat este viața și învierea. Omul a înviat și a stat pe picioarele lui. Și dacă este viață din moarte, atunci este și eliberare de dușman; căci noi citim, Domnul a fost îndurător față de poporul Său „și Domnului I S-a făcut milă și S-a îndurat de ei și S-a îndreptat spre ei, datorită legământului Său cu Avraam, Isaac și Iacov, și n-a vrut să-i nimicească și nu i-a aruncat de la fața Sa până acum” (2 Împărați 13.23).

Așa se încheie istoria minunată a acestui om al lui Dumnezeu, al cărui privilegiu mare era să fie în mijlocul unui popor răzvrătit și să fie un reprezentant al harului lui Dumnezeu față de o lume rea.

El merge pe drumul lui ca un străin ceresc, despărțit din punct de vedere moral de toți, în timp ce în har este slujitorul tuturor, în aceeași măsură disponibil pentru bogați și săraci. Îl găsim în tot felul de situații posibile; el vine în legătură cu oameni din toate clasele sociale; curând străbate țara lui Israel, curând trece peste granițele ei. Dar oriunde se află, în orice

împrejurări ar fi, cu oricine ar veni în legătură, el este permanent preocupat să facă cunoscut harul lui Dumnezeu.

Uneori este batjocorit, alteori ignorat și uitat; uneori oamenii se sfătuiesc să-i ia viața; dar cu toată împotrivirea el urmărește slujba sa de dragoste, înlătură blestemul, salvează viața împăraților, dă hrană celor flămânzi, ajută pe cei aflați în nevoi, vindecă leproși și înviază morți.

În căile lui și în felul lui de viață nu tolerează nimic care nu este în concordanță cu slujba sa de har. El respinge bogățiile lumii acesteia și darurile oamenilor și este mulțumit să fie sărac, pentru ca alții să devină bogați.

În felul acesta el devine un model al Unuia mult mai mare, prin care harul și adevărul au venit în lumea aceasta; Cel care a locuit printre noi plin de har și de adevăr; care a devenit sărac, pentru ca noi să devenim bogați; care a îndurat împotrivire din partea păcătoșilor și care în cele din urmă Și-a dat viața, pentru ca harul să domnească prin dreptate.

Elisei este un model al lui Hristos, care urma să vină, dar și un model al fiecărui credincios în Hristos, prin aceea că el ne învață că noi în toate împrejurările vieții într-o lume plină de nevoi ar trebui să fim reprezentanți ai harului, care a venit la noi în toată starea noastră nedemnă, pentru ca în final să ne răpească la Omul glorificat, unde noi – în chip asemenea Lui – vom fi pentru totdeauna spre lauda gloriei harului Său.